

ALS JE MAAR WIST...

Poëzie is een breed begrip en als zodanig hoeft niet iedereen dit te begrijpen. Dat is fijn. Sommige dingen zijn niet voor iedereen weggelegd, maar in de 18 jaar dat ik leef heb ik geen betere manier kunnen vinden om mijn gevoelens te uiten.

Iedereen die schrijft, poëzie of proza, kan beamen dat schrijven een vorm van therapie is die altijd bij je terugkomt. Je belandt onbewust of bewust in die vicieuze cirkel. Op een gelegenheid zei ik tijdens het interview dat ik niet weet of poëzie een medicijn is of de grootste pijn van je leven.

Aan het begin van mijn tweede boek staat:
Poëzie geneest je alleen als het te slecht met je gaat en doodt je alleen als het goed genoeg gaat met je om alle vervaagde herinneringen terug te laten komen die je lang geleden probeerde uit te wissen.

Tot op de dag van vandaag is alles wat ik ooit schreef onveranderd en onbewogen gebleven. Ik ben misschien meer gegroeid en kijk anders naar sommige dingen, maar mijn standpunten over bepaalde dingen zijn altijd hetzelfde gebleven.

Poëzie betekent voor mij veel meer dan alleen maar schrijven. Poëzie is de enige manier waarop ik mijn emoties op de juiste manier kan uiten. Sommige mensen denken dat het verkeerd is en dat is prima. Ik vind dat elke manier een juiste manier is, zolang deze er is.

Nog geen 18 jaar ben ik en er zijn veel gemiste, geleerde lessen. Ik zou het kunnen, ik zou het van tevoren kunnen weten en leren: wat en hoe ik het moest doen. Ik had kunnen weten dat mensen niet zoveel teruggeven als jij

hen geeft en dat ik de enige ben die mijn hart breekt om het hart van andere mensen samen te stellen/bouwen.

Het was niet leuk noch prettig om naar je snikken te luisteren, terwijl je langzaam stikt in tranen en brandt van verlangen naar andermans kruimeltje respect aan de andere kant van het kussen.

Vanaf mijn eerste stappen wist ik dat de wereld wreed was en dat ik niet klaar was voor wat me te wachten stond. Ik zag toen al dat er niemand is om me op te vangen als ik val. Zo is het tot op de dag van vandaag gebleven. Vanaf het begin stond ik alleen op, sloeg de grootste afgronden over, terwijl ik beefde van angst dat ik er doorheen zou vallen. Dat heb ik nooit gedaan, is nog nooit gebeurd. Althans niet op het moment van de sprong. Ik wist altijd hoe ik moest landen. Klaar voor de grond onder me vol scherpe rotsen, maar die afgronden sleurden me altijd terug. Het was alsof mijn rechterbeen na een tijdje gleden en mijn linkerbeen met zich meetrok.

Mijn wereld en de mensen in mijn wereld proberen die wereld paars te maken. Om mij te beschermen met het mooiste glas en dat ik voor altijd beschermd blijf in dat glas met het gevoel "geliefd" te zijn.

Ik heb het glas gebroken. Ik krabde het stuk tot in de kleinste stukjes met mijn vingernagels. Ik doorboorde met mijn handen alle pantsers die om me heen waren. Ik was nooit iemand die beschermd wilde worden, ik wilde altijd al die andere mensen beschermen.

Door de jaren heen zie ik dat ik veranderd ben en zit ik vaak met enorme vraagtekens boven mijn hoofd, omdat ik niet kan bepalen of dat goed of slecht is.

Ik wist dat ik liefhad met heel mijn hart. Om alles te behouden wat aan mij gegeven is. Ik hield van alle kleine dingen alsof dat de duurste trofeeën waren, gemaakt van de mooiste diamanten. Maar ik bevond me vaak in situaties waarin, in mijn ogen diezelfde trofeeën, diezelfde broze ik, in de smerigste, diepste modder werd gegooid.

De geuren van melancholie en geluk mengen zich in mijn kamer. Ik weet nooit hoe ik de juiste keuze voor mezelf moet maken. Op de weegschaal van het hart en de hersenen weegt het eerste altijd zwaarder.

Op school hebben ze mij niet geleerd om mezelf voorop te zetten, dus de woorden die uit de mond van mijn moeder kwamen, bleven voor altijd op mijn ribben gegraveerd.

En nu vraag ik me af of ik mijn hele leven vol emoties voor één dag met respect zal verkopen...

Dit boek gaat niet over een bepaald persoon. Dit boek gaat over iedereen aan wie jij denkt wanneer je mijn gedichten leest.

Alles gaat goed komen. Misschien niet vandaag, misschien niet morgen. Maar jij gaat een keer wakker worden zonder een onderbuik-gevoel.

Dan weet je- je hebt weer gewonnen.

Ik voel niks

Ik val in een cyclus
Van uniforme dagen
En slapeloze nachten
In de spiegel
Zie ik
Gezichtloosheid van mezelf.
Ik ben niet meer die oude ik.

Vandaag ben ik
Een beetje sterker,
Resistenter
Een Beetje verder weg.
Maar ook
Lach ik een beetje minder
Dan vroeger.